

Bir Yaman Vardı (Bir Ananın Defterinden)

ERMAN HARUN KARADUMAN

İstanbul, Türkiye.

(ehkduman@gmail.com), ORCID: 0009-0001-2186-6351.

“ ” Karaduman, Erman Harun. “Bir Yaman Vardı (Bir Ananın Defterinden).” *Zemin*, s. 10 (2025): 414-427.

DOI: <https://doi.org/10.5281/zenodo.17650650>.

Akşam güneşinin göl sularını bakırlaştırdığı saatte Genève'e geldik. Elimde hâlâ sakladığım bir tutam yeşil yaprak var. İsviçre dağlarından kopardığım yonca yaprakları... Gözlerim yaşararak bundan evvelki yolculuklarımızda senin bin bir şakana vesile olan çiçek ve yaprak toplamalarımızı hatırlıyorum. Fakat artık, ancak benim kara talihli Yamanımın kara çerçevesi resmi önüne konmaya yarayacak bu yaprakların, uğurlu sayılan dörtlüsünü de arama ihtiyacında değilim, evladım. Kopardığım üç yapraklı yoncalar, bir müddet resminin önünde durduktan sonra, bahtsızlığının hikayesini yazdığım bu defter yaprakları arasında kuruyup seninle talih birliği edecek.

2 Aralık 1952'nin gazete manşetleri, evvelki gece 560 plakalı otomobilin Taryabya'da rıhtımdan denize uçtuğu kazada iki kişinin hayatını kaybettiği haberini veriyordu. Prof. Dr. Ekrem Şerif Egeli adına kayıtlı otomobilin şoför mahallinde bulunan Yaman Egeli ile Sümerbank memurlarından Haluk Kanad kazadan sağ çıkamamış; diğer üç kişi¹ ise son anda denize atlayarak kurtulmayı başarmıştı.²

Görsel 1: Cumhuriyet, 2 Aralık 1952.

1 Mehmet Felek, Haluk Günseli ve Semih Önemli.

2 Reşad Ekrem Koçu, meşhur *İstanbul Ansiklopedisi*'nin "Denize Uçan Otomobiller" maddesinde 1952 ve 1966 yılları arasında tespit edebildiği 7 kazayı nakleder. Bunlardan biri Yaman Egeli'nin öldüğü "Rumeli Hisarı Vak'ası"dır. Ancak söz konusu maddede belirtilen kazada, Yaman'ın yanında bulunan iki arkadaşıyla birlikte boğuldu, bilgisi hatalıdır. Reşad Ekrem Koçu, *İstanbul Ansiklopedisi* (İstanbul: Koçu Yayınları, 1966), 8:4436.

Vecihe ve Ekrem Egeli çiftinin İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi son sınıf öğrencisiyken hayata veda eden oğullarının ölümüne Faruk Nafiz Çamlıbel (ö. 1973) ebced hesabıyla tarih düşer:

Târîh-i Elem

(fe‘ilâtün fe‘ilâtün fe‘ilâtün fe‘ilün)

Daha eyyâm-ı bahârında bütün tedbîrât,
Bir acep cilve-i takdîre zebûn oldu, Yaman.

Ne kadar varsa bu âlemde bugün anne, baba,
Baban, annenle yek-âvâz-ı cünûn oldu, Yaman.

Yâr u ağyârı berâber görerek mâtemde,
Bağrı ahcâr u nebâtın bile hûn oldu, Yaman.

Âh ü feryâd ile yandıkça cihân hasretten,
İstikâmet sana vâdî-i sükûn oldu, Yaman.

Yazdı târîhini Fârûk mücevher yaşla,
“Seferin halka bugün dâğ-ı derûn oldu, Yaman.”³

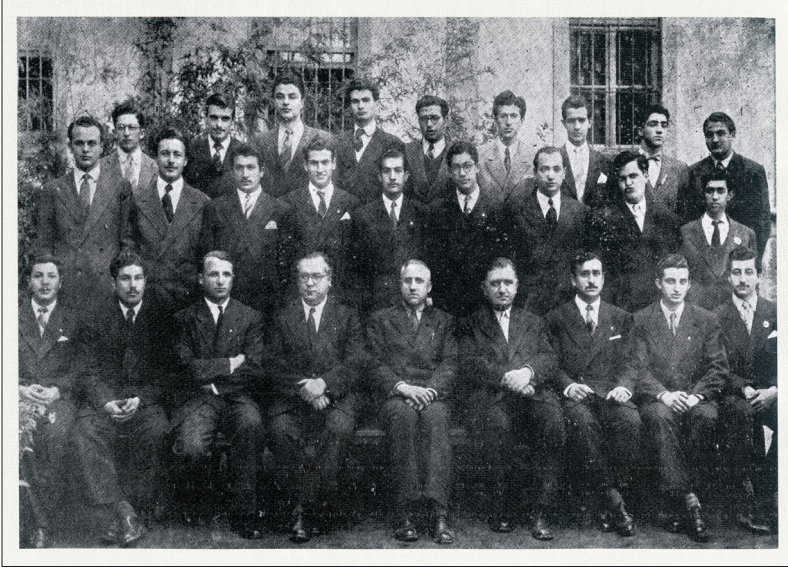
Görsel 2: Faruk Nafiz'in mersiyesi Hattat Macid Ayrıl'a (ö. 1961) eski ve yeni harflerle yazdırılıp Emin Barın'a (ö. 1987) tezhibi yaptırılır (Yavuz Yalçın Koleksiyonu).

3 Mücevher tarihtir. Son beytin ilk mısraında işaret edildiği gibi ikinci mısraın noktalı harflerinin toplamı 1952 yılını verir.

Egeli ailesi, biricik evlatlarının beklenmedik ölümüyle sarsılır. Yaman'sız geçen üç yılın ardından, 1955 yazının sonlarına doğru, ıstıraplı dinmeyen anne baba İtalya ve İsviçre'yi içine alan bir seyahate çıkar. Ne var ki, bu teselli yolculuğu ailenin acılarını sağaltmak şöyle dursun daha da şiddetlendirir. Doğrusu, Vecihe Hanım'ın –bu defa oğlunun rehberliğinden mahrum hâlde– çıktığı yolculuktan muradı da unutmak değil, bilakis anbean o günleri hatırlamaktır. Anne Vecihe Egeli'nin yolculuk boyunca tuttuğu notlar böylece bir seyahat güncesinden çok Yaman'la hasbihal olur.

20 Ağustos 1955'te, Roma'ya inerken uçakta not tutmaya başlar Vecihe Egeli, üç yıl önce bu yerlere oğluyla gelişini hatırlayarak... İlk Vatikan, Sistina Şapeli ziyaret edilir. Vecihe Hanım, şapelin tavan fresklerini sırtüstü vaziyette çalışarak dört buçuk senede bitiren Michelangelo'nun (ö. 1564) çektiği ıstıraplı, "dünyada (...) boşluk içinde, her gün biraz daha azap ve yük olan hayatı sürüklemeye çektiği" kendi ıstırapına kıyasla hafif bulur. Yaman'ın ardından her şey inkâr noktasına varmıştır. Sonsuz şefkati, iyiliği, yaşama arzusu ve insanlara karşı sınırsız sevgisiyle Yaman'a reva görülen bu akıbet anneyi isyana sevk eder. Kaderciliğe karşı gelişin belli bir açıdan geleneksel tekrarıdır belki annenin satırları, ancak samimiliği ve edebi üslubu bakımından büyük önem taşır.

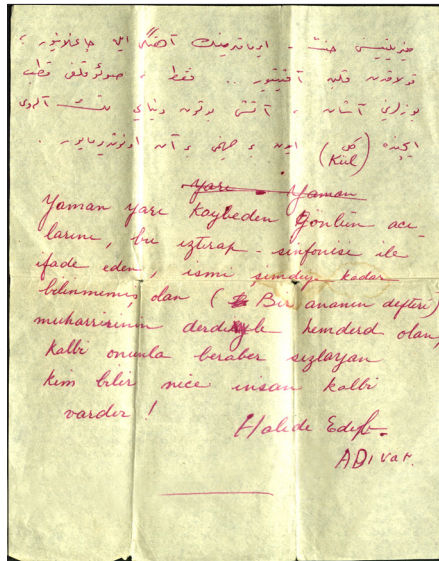
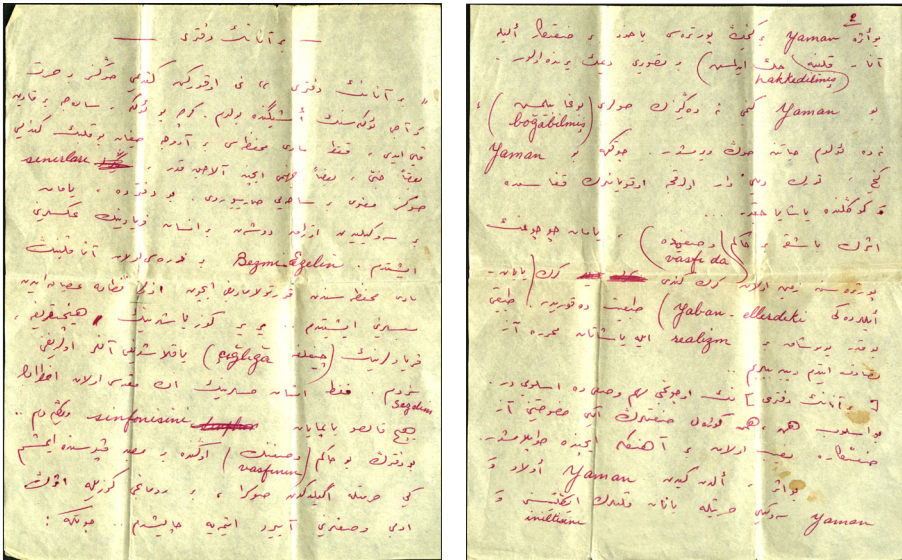
Seyahat İtalya'nın kuzeyine doğru devam eder. Vecihe Hanım, "senin görmediğin yerlere ne aramaya gidiyoruz?" dediği bu sözde teselli yolculuğunda hadiselerin akışına bırakır kendini. Siena'da durulmadan geçilir, Floransa'ya varılır. Buradan da Bolonya ve Modena'ya... Şehirlerin anlatıları Yaman'ın hatıralarına karışır. Çocukluğundan, St. Joseph Lisesi'ne yatılı başladığı günlere, İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi öğrenciliğine uzanan hatıraların fragmanları tasvir eder Yaman'ı. Vecihe Hanım bu portreyi oğlunun gündelik alışkanlıkları ve entelektüel meraklarına atıflarla var eder ancak esas olan Yaman'ın iyicil tabiatıdır. Öte yandan, Adige Nehri'nin, Carezza Gölü'nün, Dolomit Dağlarının pastoral betimleri yine Yaman hatıralarıyla iç içe geçer. Milano'da, Como Gölü'nde gün batımının ardından Duomo sokakları arşınlanır, ardından Zürih üzerinden Roma'ya, nihayet İstanbul'a dönülür ve 12 Ekim 1955'te Egeli çiftinin yolculuğu sona erer.

Görsel 3: Saint Joseph Lisesi 1947 senesi mezunları arasında Yaman Egeli, ayakta sol başta (*Saint Joseph Palmares 1915-2015*, haz. Ömer Atakan, Saint Josephliler Derneği Yayını, 2011).

Vecihe Egeli, İtalya-İsviçre seyahatinde tuttuğu güncneyi neşretmek arzusunda olmakla beraber yazdıklarının edebî bir değer taşıyıp taşımadığı konusunda tereddütlüdür. İstanbul'a döner dönmez Halide Edib (ö. 1964) ile Yakup Kadri'yi (ö. 1974), Vâlâ Nureddin'le (ö. 1967) Burhan Toprak'ı (ö. 1967), Ahmet Hamdi (ö. 1962) ile Mithat Cemal'i (ö. 1956) peyderpey evinde ağırlar ve anılarını kendi ağzından okur. "En gençlik günlerimin ilk edebi heyecanını eserleriyle ve hisleriyle hayalimde, bir rüya gibi yaratan" diye vasıflandırdığı Halide Edib, yaşlı annenin anılarını dinler ve giderken yanına aldığı defteri okuyup Vecihe Egeli'ye bir mektup yazar.

Defteri okurken kendini "sonsuz bir hasret ve acı ülkesinin eşliğinde" bulan Halide Edib, "Yaman bir sevgiliden uzak düşen bir insan feryadının akislerini" işitmiş ve "insan hislerinin en mukaddesi olan ıstırapın hiç falso yapmayan *senfonisini*" dinlemiştir. Ona göre bu ıstırap senfonisini edebîleştiren birkaç unsur vardır. Eserin hâkim vasıflarından biri, çizilen portrenin sanatkâraneliğidir. Böylece "*Yaman* genç" edebiyatımızda ölümsüzleşir. Diğer önemli özellik ise bu portreye zemin teşkil eden tabiat dekorudur. Bu sefer Yamansız çıkılan

Görsel 3a: Halide Edib'in Vecihe Egeli'ye yazdığı "Bir Ananın Defteri" başlıklı mektup (Yavuz Yalçın Koleksiyonu).

seyahatte, “yaban illerde” yad edilen hatıralarla örülmüş anlatıyı Halide Edib “tabiatı bu kadar yumuşak bir realizm ile yaşatan muharrire az tesadüf ettim” diyerek yüceltir. *Bir Ananın Defteri* üslubu bakımından güçlüdür ve güzel sanatların hemen hemen iki hususiyetini az sanatkâra nasip olan bir ahenkle kendinde toplamayı başarabilmiştir.⁴

Görsel 4: Vecihe Egeli (Yavuz Yalçın Koleksiyonu).

Halide Edip’le beraber, Yakup Kadri de Yaman’ın hikâyesini anneden bizzat dinler, dinlerken de gözyaşlarına hâkim olamaz. Vecihe Hanım’a yazdığı mektupta

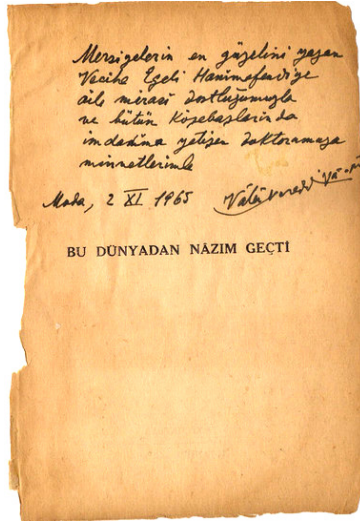
(...) birkaç kalem arkadaşımı beraber beni de bu elem ve şefakat kitabının manüskrisini kendi ağzınızdan dinlemeye çağırdığınız gün, hayatımın pek sayılı yüksek heyecan bölgelerinden birine erişmiştim.

4 Söz konusu hususiyetlere Halide Edib külliyatında sarılı olarak rastlanmıyor. Bununla birlikte, Orçun Üçer’in işaret ettiği, Halide Edib’in İngiliz edebiyatı ve resim ilişkisine dair unutulmuş bir yazısı bu açıdan kayda değerdir. 1944’te kaleme alınmış ancak Halide Edib’in eserleri arasına girmemiş bu yazıda, Londra Portre Galerisi’nin ikinci direktörü ve önemli bir sanat eleştirmeni olan John Steegman’ın, İngilizlerin tıpkı edebiyatta olduğu gibi resimde dahi portrelerdeki canlılığı “ahenkli bir terkip içinde” aksettirmekteki tecrübelerinin “vazih ve sade bir üslup” kullanmaktan geçtiği yönündeki savı üzerinde duruluyor. Öte yandan gerek edebiyat gerekse resimde, bir portreyi başarılı yapan iki öğeden ilki resmedilenin dışarıdan, yani portreye konu olan insanın “tarihi zemin ve ruh iklimi içinde” gösterilebilmesi; ikincisiyse tasvir edilen şahsiyetin, konu hakkında herhangi bir bilgisi olmayan seyirciye dahi tarif edilebilmesidir. Halide Edib Adıvar, “İngilizlerde Sanat ve Mr. Steegman,” aktaran Orçun Üçer, “Popüler Edebiyat Nedir Ne Değildir?” *Notos Dergi*, s. 34 (Haziran-Temmuz, 2012): 94-97.

der. Yakup Kadri için eser duygulanım noktasından yüksek bir seviyede olup yaralı bir ananın kalbinden gelen bu ses edebiyatın çok üstünde bir insanlık durumunu temsil etmektedir.

Vecihe Egeli'nin anılarını dinleyen ikinci grupta sanat tarihçisi, denemeci ve çevirmen Burhan Toprak vardır. Aile dostlarından biri olan Toprak'a göre bu eser edebiyatımızda kendine yer bulamayan *journal intime* tarzının belki de ilk örneklerindendir. Çocukluğunu bildiği Yaman'ın klasik tragedyalarda olduğu gibi talihsiz bir alınyazısı ile noktalanmış ömrü için okunan bu "Fatih", anne ve çocukta ortak olan sarsılmaz sevgi ve fedakârlığın ifadesidir. Toprak, "evladım" hitabının asaletini ilk defa bu eserde anladığını dile getirdiği yazısında eseri ne kadar samimi bulduğundan, acılı annenin –isyan ve coşkunun arasında gidip gelmekle birlikte– duygularının asla ölçüyü aşmadığından bahseder.

Aynı grupta Vâlâ Nureddin de vardır. Vâlâ Nureddin ailenin davetine eşî Müzehher Hanım'la birlikte gitmiş,⁵ Vecihe Egeli'nin anılarını Burhan Toprak'la beraber dinledikten sonra *Cumhuriyet* gazetesinin 29 Kasım 1955 tarihli sayısında neşredilen "Yaman Egeli İçin Annesinin Yazdığı Eser" başlıklı yazısını kaleme almıştır. Vâlâ Nureddin ailenin yakın dostlarından olduğu gibi aynı zamanda Ekrem Şerif Egeli'nin (ö. 1980) özel hastasıdır.

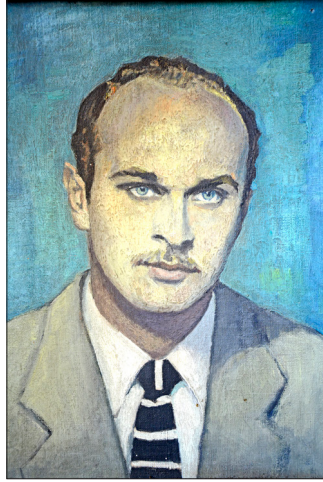

Görsel 5: Vâ-Nü, yoldaşı Nazım Hikmet'i (ö. 1963) anlattığı *Bu Dünyadan Nazım Geçti* kitabının ilk baskısını Egeli ailesine "Mersiyelerin en güzelini yazan Vecihe Egeli Hanımefendi'ye aile mirası dostluğumuzla ve bütün köşe başlarında imdadıma yetişen doktorumuza minnetlerimle, Moda, 2 Kasım 1965, Vâlâ Nureddin (Vâ-Nü)" imzalı olarak armağan etmiştir (Zafer Yalçınpınar Koleksiyonu).

5 Müzehher Vâ-Nu (1912-2011): Gazeteci, yazar, çevirmen. Yazılarını Nihal Karamağaralı müstecarıyla yazmıştır.

Bir Ananın Defteri'ni dinlemeye gelen edebî şöhretler grubunun sonuncusu ise Ahmet Hamdi Tanpınar ve Mithat Cemal Kuntay'dır. Tanpınar eserin tesiri altında ezilip kaldığını; Kuntay ise "hayretten hayranlığını ifade imkânını" bulamadığını dile getirir. Vecihe Egeli bu görüşmelerin ardından anılarının kitap olarak basılmasına karar verdiğini söyler, oğlu Yaman'a hitaben, ancak şunu da ekler:

Fakat ne garip bir his dalgası altındayım evlâdım. Bu gözyaşları, bu samimi olduğuna şüphem olmayan beğeniler, içimi alt üst eden tufanın ancak birkaç damlasını aksettirmeye uğraşan bu satırlar için... Görüyorum ki Yamancığım, hasretin ve sen, hiçbir tarafınla bitmeyecek bir kuvvet hâlinde bendesin ve beni arkandan sürüklüyorsun. Bundan duyduğum vahşi zevk, hasretinin gönlümde alevlediği cehennemden bu kadarını olsun duyurabildiğimden... Yoksa herhangi bir muharrire haklı bir gurur verecek bu takdirlerden kendime ayırdığım en ufak bir sevinme payı yok. Bilakis, seni bu kadarcık anlatabilmiş olmanın her dinleyende uyandırdığı heyecan, seni kaybetmenin nasıl hayale sığmaz bir facia olduğunu bir kere daha meydana koyuyor ve beni bir kat daha harap ediyor Yamancığım.

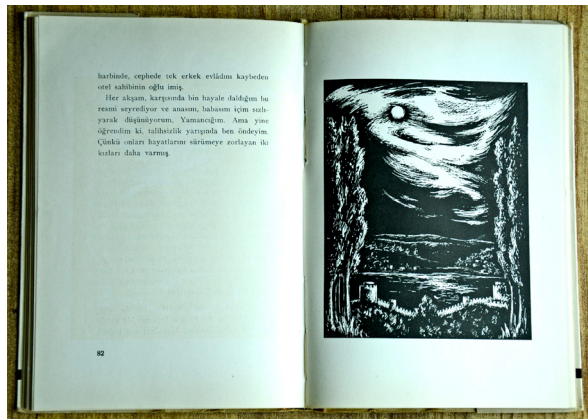
Görsel 6: Yaman Egeli'nin yağlıboya portresi (Yavuz Yalçın Koleksiyonu).

Vecihe Egeli'nin güncesi 1956 yılında *Bir Yaman Vardı* adıyla İsmail Akgün Matbaası'nda basılır. Kitapta Adıvar, Karaosmanoğlu, Toprak ve Vâ-Nû'nun yazıları önsöz olarak yer alır. Ayrıca ressam Fethi Karakaş'ın (ö. 1977) çizdiği 3 adet gravür bulunmaktadır. Yayınlanmasının ardından, 9 Nisan 1956'da Peyami Safa (ö. 1961) eser hakkında "O Baba ve Hele O Anneler" başlıklı bir

makale kaleme alır. Yazıda Ekrem Şerif Egeli, kendi gibi oğullarını kaybeden Rezaizade Ekrem (ö. 1914), Ali Ekrem Bolayır (ö. 1937), Halid Ziya Uşaklıgil (ö. 1945) ve Mustafa Şekip Tunç'la (ö. 1958) "aynı hazin kabile"ye dâhil edilir. Diğer yandan, Vecihe Egeli, yaşadığı ıstırapı bu "mensur mersiye"de destanlaştırmıştır. Burhan Toprak'ın öne sürdüğüne benzer biçimde, Peyami Safa da kitabın edebiyatımızda bilindiği kadarıyla bir annenin oğluna hitaben yazdığı ilk mensur eser olduğunu vurgulamaktadır.⁶

Görsel 6: Vecihe Ekrem Ş. Egeli, *Bir Yaman Vardı* (İstanbul: İsmail Akgün Matbaası, 1956).

Görsel 7: Vecihe Egeli'nin 1956'da neşredilen kitabına Fethi Karakaş tarafından çizilen gravür.

⁶ Peyami Safa, *Kadın, Aşk, Aile: Objektif 5* (İstanbul: Ötüken, 2018), 159.

Egeli ailesinin, dönemin sanat ve edebiyat insanları ile yakın münasebetinin yalnızca Ekrem Bey'in mesleği gereği olduğu düşünülmemeli. Aile fertleri sanat ve edebiyata meraklı kimselerdir. Salah Birsal (ö. 1999), İstanbul kahvehanelerini resmettiği kitabında Birinci Dünya Savaşı yıllarının meşhur toplanma yerlerinden biri olan İkbâl Kahvesi'nin müdavimleri arasında Ekrem Şerif Egeli'yi de zikreder. Egeli, savaşın sonlarına doğru, "yaz kış yalnız şiirden, edebiyattan" konu açılan bu mekâna Nazım Hikmet, Halil Vedat Fıratlı (ö. 1969), Rıfkı Melûl Meriç (ö. 1964) ve Vâlâ Nurettin'le birlikte katılır. Mütareke döneminde Hasan Âli Yücel (ö. 1961) ve felsefeci dostlarının da eklenmesiyle canlılık kazanan İkbâl Kahvesi, Tanpınar ve Yahya Kemal'i de buraya çekecektir. Dolayısıyla Ekrem Egeli'nin Vâ-Nû ve Tanpınar'la tanışıklıkları bu döneme veya daha geriye dayanmaktadır.⁷ *İstanbul Ansiklopedisi*'nin ilgili maddesinde de Ekrem Şerif Egeli'nin "yazı yazmaya, roman okumaya, musikiye, tiyatro ve operaya ve seyahate" meraklı olduğu ifade edilir. Tıp alanındaki makaleleri Türkçenin yanı sıra Almanca, Fransızca ve İngilizce olarak yazılmıştır.⁸

7 Ahmet Hamdi Tanpınar İkbâl'i şöyle betimler: "Birkaç cephenin anısını vücutlarında, dahası, yüzlerinde taşıyan çoğu malûl yedek subaylar, ordudan yaralı ve sakat ayrılmış görevli (muvaz-zaf) subaylar, daha Anadolu'ya geçmemiş yüksek rütbeli askerler, yarı mutasavvıf, yarı (...) son derece kibar, kimi satranç, kimi dama meraklısı ve hemen hepsi top atmış birkaç Abdülhamit çağı kazaskeri, kim bilir hangi çağın ikinci, üçüncü derecede, halim çehrelili ve tereddütlü ricali, aşırı ulusçu (milliyetçi) ve Ferit Paşa casusu burada, Baudelaire'in, Verlaine'in, Yahya Kemal'in, Haşim'in, Nedim'in ve Şeyh Galib'in hayranı genç Dergâhçılarla beraberdirler." Salah Birsal, *Kahveler Kitabı* (Ankara: Türkiye İş Bankası, 1983).

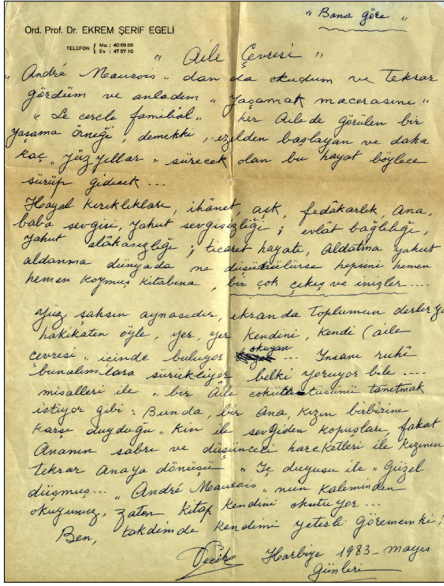
8 Ekrem Şerif Egeli, Türk tıbbının öncü isimlerinden biri olmasının yanı sıra, İstanbul Üniversitesi rektörlüğü görevini yürüttüğü yıllarda Türkiye'nin siyasi ve toplumsal açıdan çalkantılı atmosferi içinde de göze çarpar. 27 Mayıs'ın ardından kurulan askerî yönetimce üniversiteden ihraç edilen 147 öğretim üyesinden biridir. Turhan Feyizoğlu, '68 Haziranı'nda İstanbul Üniversitesi'nde gerçekleşen Boykot/İşgal ve onu takip eden günlerde yapılan görüşmelerde Deniz Gezmiş'le (ö. 1972) Ekrem Egeli arasında geçen diyalogları, Egeli'nin hitabet yeteneğini, Deniz'in ısrarcı tavrı olmasa Ekrem Bey'in belki de bütün öğrencileri çoktan ikna etmiş olacağını etraflıca aktarır. Turhan Feyizoğlu, *Deniz: Bir İsyancının İzleri* (İstanbul: Belge, 1992). Tıp alanındaki çalışmalarının akıcı bir özeti olarak, bkz. M. Alpertunga Kara ve Bülent Öztalay, "Türk Tıbbında Bir Öncü: Ord. Prof. Dr. Ekrem Şerif Egeli," *Nobel Medicus* 9, s. 3 (2013):145-148.

Görsel 8: Ord. Prof. Dr. Ekrem Şerif Egeli'nin İstanbul Üniversitesi rektörlüğüne vedası münasebetiyle Divan Otel'de tertip edilen 25 Ekim 1970 tarihli kokteylden (E. Harun Karaduman Koleksiyonu)

Sanat, edebiyat ve yabancı dil merakı Vecihe Egeli ve oğlu Yaman Egeli'de de aynıyla vakidir. Anne hatıratında oğlunun Saint-Joseph Lisesi'nde öğrenci olduğu yıllarda Horatius'un (ö. MÖ 8) "Rome" diye başlayan tiradını ezberden okuduğunu hatırlar Roma'ya varır varmaz. Yaman, "tabiatına, insanlarına, musikisine, hele otomobillerine" hayran olduğu bu ülkenin dilini öğrenmeye başlamıştır bir seyahat dönüşü. Tıp Fakültesi'ne başladığında ise artık iki dil biliyordur. Vecihe Egeli de Balzac'ı (ö. 1850), Rousseau'yu (ö. 1778), Hugo'yu (ö. 1885), Anatole France'ı (ö. 1924) aslından okuyacak derecede Fransızcaya hakimdir.

Avrupa kültürüne duyulan ilgiyle birlikte, ailede geleneksel edebiyat birikimi de vardır. *Bir Yaman Vardı*'da yalnızca Pierre Lamure'den (ö. 1976), André Gide'den (ö. 1951) pasajlar değil, Yunus Emre'den (ö. 1320?), Sa'dî-i Şîrâzî'den (ö. 1292) dizeler de yer buluyor. Diğer yandan, Yaman Egeli, üniversiteden hocası, ünlü tıp tarihçisi Prof. Ahmet Süheyl Ünver'e (ö. 1986) –espiyle karışık– hayranlığını aşağıdaki dörtlükle dile getirmiştir:

Görsel 9: Vecihe Egeli'nin, André Maurois'nun *Le cercle de famille* kitabı üzerine aldığı notlar (Yavuz Yalçın Koleksiyonu).

Seni dinleyenin hiç kabul mü etmemesi sana meyl
Dinleriz sabah akşam senin öz dersin, versen de zeyl
Fılvaki tarih-i tip yıldızsız ve kapkaranlık bir leyl
Ama onu aydınlatan mehtap sensin muhterem Suheyl⁹

Egeli ailesi, oğullarının ölümü üzerine her sene İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi'ni yüksek notlarla ve en az bir tane sosyal çalışmayla bitiren öğrencilere fakülte yönetim kurulunun jüriliğinde mükâfat olarak verilen "Yaman Egeli Ödülü"nü başlatmıştır. Bu ödüle layık görülenler arasında Nadir Hatemi (ö. 1980), Tekin Durukan, Bülent Berkarda, Cemalettin Topuzlu (ö. 2022) gibi ünlü hekimler bulunmaktadır.

Yaman adı ayrıca, 1956 yılında Bandırma Okul Yaptırma Derneği tarafından inşa ettirilen, Ekrem Şerif Egeli'nin kuruluştan itibaren maddi katkıda bulunduğu, günümüze değin eğitim vermeyi sürdüren Yaman Egeli Ortaokulu ile yaşatılmaktadır. Yaman adının ebedileşmesi bahsiyle birlikte nihayet yazımızı da ıstıraplı annenin kitabına hitam verdiği satırlarla kapatalım:

⁹ Ahmet Güner Sayar, A. Süheyl Ünver: *Hayatı-Şahsiyeti ve Eserleri, 1898-1986* (İstanbul: Ötüken, 2004), 319.

Görsel 10: İlk kez Dr. Nadir Hatemi'ye verilmiş olan Yaman Egeli Ödülü haberi (Cumhuriyet, 1 Aralık 1955).

Kitapçığının adı BİR YAMAN VARDI olacak. Bunu neden böyle düşündüm, anladım mı evladım? İstedim ki ne kadar mütevazı bir sayıda olursa olsun, kitaptan bahseden, senin adını da beraber söylesin Yamancağım. Onun için ismin, kitabın adı oldu. Ve sonra yine istedim ki, artık ömrü bir hikaye olan benim biricik evladım bu haykırışlarım, faciaları bile kendi hazin ahengi ile anlatan, masalların yumuşaklığını ve melankolisini ismi ile de taşısun...

Hakikaten bir zamanlar "Bir Yamanlık vardı!"...

SON